

HISTÒRIA DE L'ESPERANÇA

La finca de l'Esperança, actual seu de l'Ajuntament de Gurb, situada al peu del castell d'en Planas i a tocar dels límits municipals de Vic, ha tingut una trajectòria llarga i força moguda. Darrere la magnífica aparença que presenta avui s'hi amaguen més de sis-cents anys d'història durant els quals ha passat per tot tipus de situacions. Ha estat capella, església i monestir; casa de pagès, hostel, espai abandonat i abocador; estació agropecuària, centre administratiu i local cultural. Ha passat per etapes d'esplendor i períodes de deixadesa. I en determinats moments ha estat motiu d'intensa fricció entre Gurb i Vic. Però la seva bona situació geogràfica i el llegat religiós i artístic que havia acollit, l'han acabat salvant de seguir el destí d'alguns masos propers.

Capella i monestir

Tot va començar el dia 8 de juliol de 1399 quan el pagès Pere de Prixana, del mas Prixana de Dalt, demanà permís al bisbe de Vic, Francesc de Riquer, per edificar en un extrem de les seves propietats una capella dedicada a la Mare de Déu de l'Esperança. El bisbe hi accedí, i les obres començaren immediatament a bon ritme. Eren temps de religiositat intensa, esperonada per les calamitats que s'anaven succeint des de

feia més de mig segle, fams, pestes i terratrèmols i que havien posat la perspectiva de la mort com a quelcom absolutament quotidià, sobretot des de l'aparició de la pesta negra. Però el bisbe Riquer no es refiava de la solvència de Prixana, i dos mesos després li revocà la llicència per continuar la construcció. El devot pagès hagué d'esperar que vingués un nou prelat, Dídac d'Heredia, el qual el 8 de març de 1402 li renovà el permís per concloure la capella, amb la condició que formés part de la parroquia de Vic.

Aleshores Prixana sol·licità poder cedir l'oratori als frares del Carme. La petició va comportar negociacions, ja que calia encaixar la nova casa religiosa amb els drets de la Catedral i els dels Framenors que hi havia des de feia dos segles al carrer de Sant Francesc. Finalment s'arribà a una concòdia, els carmelitas van venir a Vic, i el 19 de Febrer de 1406 prengueren possessió de la capella de l'Esperança, que fou completada amb un convent. Però els carmelitas calçats volien una ubicació més cèntrica, i maldaren davant el papa i davant les autoritats eclesiàstiques perquè poguessin edificar un nou convent prop de la catedral de Vic. El bisbe i el capítol de la ciutat s'hi van oposar, perquè els frares ja tenien el de l'Esperança, però els religiosos van persistir en la demanda fins que l'any 1418 se'ls concedí permís per fer el nou establiment al carrer de Gurb, fora muralles però molt més a prop de la

població a la que oferien els serveis religiosos. Els carmelitas van deixar l'Esperança, que quedà mig abandonada. El bisbe aleshores se'n feu càrrec, i va donar la custòdia dels edificis religiosos de Gurb a un rector, que disposava d'una petita suma de 40 lliures per fer-ne un precari manteniment. Dos dels rectors de Santa Maria de l'Esperança durant el segle XV van ser Joan del Soler i Galceran Foguet.

A principis del segle XVI es va millorar molt la decadent capella inicial d'en Prixana, fins a fer-ne una església amb cara i ulls, però amb una fesonomia "estranya" segons el paper de l'historiador vigatà mossèn Gudiol. En efecte, des de 1507 s'iniciaren treballs d'envergadura, dirigits pel mestre d'obres provençal Joan Cavallers i finançats probablement per diverses donacions pietoses. El picapedrer i els paletes van treballar de valent: es va acabar el campanar, tot elevant-lo setze pams per sobre la teulada i fent-hi una escala interna de pedra: van fer dos arcs a les capelles, amb mènsules als racons, i quatre portals de pedra picada per comunicar la sagristia, les capelles, el cloquer i el cor; van elevar la paret exterior amb esperons i van construir una nova teulada, acabada amb una barbacana de pedra picada a tot l'entorn.

L'església era d'estil gòtic i constava de dues naus, separades per columnes que aguantaven les quatre voltes de

pedra. La planta era quadrada. Els arcs tenien contorns delicats, i per tot hi havia bonics elements decoratius, especialment als capitells, on s'exhibien testes humanes enmig d'elements vegetals exuberants. De fet, l'escultor Joan Cavallers era un professional de prestigi que també va construir en aquestes dates el gran finestral de la Sala de la Columna de l'ajuntament de Vic. El 1513 es signà un altre contracte amb Girau Erard per edificar la galeria frontal a la part sud, conclosa amb un claustre longitudinal de nou arcs ogivals, una part del qual s'ha conservat fins als nostres dies. Els arcs gòtics eren baixets i estrets, plens de decoració de temes vegetals, animals fabulosos i escuts de Catalunya i Vic. Una vegada fetes les obres, de la primitiva capella gairebé no en quedava res. L'Esperança va viure aleshores una etapa d'esplendor artístic.

Però l'escassa activitat religiosa que es feia a l'església comportà altra vegada l'abandó progressiu de les feines de manteniment. Dos segles després, el conjunt presentava un aspecte lamentable. El 1724 havien caigut part de les voltes, i el bisbe Marimon urgí les reparacions indispensables, que no es van fer. El 1765 el bisbe Sarmentero va amenaçar amb tancar l'església i cedir la imatge de la Mare de Déu de l'Esperança, el calze i els ornaments sagrats a Gurb si no es realitzaven les feines de reforma necessàries. La Mare de Déu era una bonica imatge gòtica sedent de talla amb el fill dret sobre el genoll

esquerre. No hi va haver res a fer, i la desamortització liberal de la primera meitat del segle XIX posà en venda els edificis de l'Esperança, que restaren definitivament sense culte i passaren per diverses mans.

Masia i hostel

Així, des del segle XIX, les instal·lacions de l'Esperança s'adaptaren als usos d'una masia, i foren habitades per un o varis masovers segons les èpoques. De fet, l'aprofitament agrícola ha perdurat fins les darreres dècades del segle XX. El mas de l'Esperança tenia una mida mitjana, amb unes quinze quarteres de conreu de bona terra del fons de la plana. La situació de la casa, a tocar de la carretera de Sant Bartomeu, va fer que aviat es pensés en establir-hi també un hostel, un més de la dotzena de locals d'aquest tipus que hi havia a Gurb. L'any 1870 la propietària de l'Esperança era Josefa Creixans, vídua de Jacint Martí i resident a Vic.

En aquestes dates, sembla que l'hostal -gestionat probablement pels mateixos masovers, que eren tres famílies-havia entrat en decadència a causa de la competència dels altres que hi havia a les rodalies. Almenys això és el que es desprèn d'un escrit de Creixans, que reclama indignada a l'ajuntament de Gurb que li rebaixi la contribució de la finca, ja

que fa més d'un any que ha cessat l'activitat del “mesón” que s'hi exercia, i ara només és *“casa de labranza”* i prou, amb un masover a punt de marxar. Josefa Creixans insinua que les causes del decaïment de l'Esperança són sobradament conegudes, *“ya también por haber establecido en ese Distrito recientemente algunos edificios o mesones que han quitado casi toda su importancia a la indicada casa”*.

Sigui com sigui, la crisi devia ser passatgera, ja que el 1910 encara consta l'existència d'un “mesón” a l'Esperança, portat ara per Jaume Griera Aymerich. En canvi, a la matrícula industrial de 1933 ja no surt que hi hagi cap hostel en aquesta finca. Mentrestant, el patrimoni arquitectònic i artístic de l'Esperança es deteriorava sense remei. La nau de l'antiga església –impossible de reconèixer en formar part integrant de la masia-fou convertida en celler de l'hostal. Només restava dempeus el claustre de la part de migdia, envoltat de runes i males herbes, escrostonada la paret interior, i enlletgit per uns puntals d'obra construïts al bell mig de cada arcada.

A principis del segle XX, els propietaris de l'Esperança eren les monges Sagamentàries de Vic. Malgrat que la finca havia tornat a ser de titularitat religiosa, les monges van fer molt poc per restaurar-ne els valors arquitectònics i artístics. L'historiador mossèn Gudiol deplora que les Sagamentàries

“han permès transformacions tan radicals en les velles construccions que un ha de qualificar les barbaritats dignes sols de gent ignorant en matèries d’art”. Els elements esculpits van anar desapareixent, tot i que alguns- inclosa la Mare de Déu de l’Esperança- es conserven al Museu Episcopal de Vic. El patrimoni artístic de l’Esperança s’anava perdent, però en canvi el món agrícola es reviscolava. Des de la segona meitat del segle XIX, els agricultors i ramaders de la Plana de Vic modernitzaven el pensament i l’actuació, buscant millorar la rendibilitat de les explotacions i gestionar-les d’acord amb criteris empresarials d’economia de mercat. Invertien capital, incorporaven màquines, utilitzaven fertilitzants minerals creaven infraestructures, especialitzaven la producció, i seleccionaven les llavors i les races animals. Els capdavanters eren els homes de la Cambra Agrícola Ausetana, que l’any 1907 van demanar a l’ajuntament de Vic que sol·licités a l’Estat la creació d’una Estació Pecuària a la comarca, que s’encarregaria de conservar els millors exemplars de bestiar autòcton, com el famós guarà català. Hi havia una dita en aquesta època: “ Si Vic és notable pels seus savis, també ho és pels seus burros”.

L’ajuntament de Vic feu la petició, i el govern conservador de Miguel Maura la va recollir positivament, destinant 95.000 pessetes a l’estació Pecuària de Vic. El diputat a Corts Miquel Junyent havia fet les gestions amb el govern, secundat per

Josep Fatjo i Ramón Isern. Els dos darrers estaven a punt de traslladarse a Madrid en el moment de rebre l'avís, ja que el tracte estava a punt de signatura. Però a l'últim moment tot se'n va anar en orris amb la caiguda de Maura. El govern liberal que el succeí no volia saber res del projecte de l'estació de Vic. Caldria tornar a començar. Els homes de la Cambra Agrícola s'ho van agafar amb filosofia: "Hem de posar cada any a la rifa i ja vindrà una hora en què traurem la grossa". Aquest moment no va arribar fins quinze anys després, a l'inici de la dictadura de Primo de Rivera.

L'estació agropecuària

En efecte, per Reial Decret de 20 de juny de 1924 es creava a Vic una estació agropecuària "*destinada al estudio, selección y mejora de las razas de ganado asnal y porcino*". Era un projecte estatal dependent de la *Organización de los Servicios Nacionales Agropecuarios* que es van oferir a la ciutat, atenent l'antiga petició d'aquesta. L'ajuntament de Vic es posà a treballar per trobar una finca adient on allotjar-la. Les condicions que dictava l'Estat eren difícils de complir: exigia una propietat ben comunicada, a la vora de Vic, amb força terreny per construir-hi els edificis, un prat "destinado a las hembras de vientre y a las crías", i una superfície de 25 hectàrees.

Això darrer era el més complicat, ja que el govern demanava de fet una finca de setanta quarteres d'extensió. Era poc probable que n'hi hagués cap a prop de Vic. L'ajuntament així ho va indicar, però un funcionari de Foment acabà rebaixant les exigències. Després d'haver visitat vàries propietats, el 3 de juny de 1925 Vic es va inclinar per l'Esperança, que tenia poc més d'una quinzena de quarteres i complia perfectament els altres requisits. A més, el preu inicial era assequible -10.750 duros- ja que el consistori vigatà estava disposat a gastar-s'hi fins a setanta cinc mil pessetes. D'altra banda, els regidors raonaven que era una bona inversió, atès que si l'Estat algun dia deixava, la finca, ben revaloritzada, revertiria a la ciutat.

Així que l'ajuntament de Vic va facultar l'alcalde Joan Comella perquè signés les escriptures de compra. Els claustrats anaven compresos en l'operació, amb l'afegit que podrien ser cedits al bisbat més endavant si el consistori així ho decidia. A més d'adquirir la casa, hostal i terrenys de l'Esperança a les monges Sagamentàries, es compraren dues petites peces més de terra adjacents a Jaume Vila i Pere Fontserè, tot plegat per un cost de 74.833 pessetes. Els vigatans van oferir la finca al ministeri de Foment tot ressaltant les qualitats que tenia: dimensions raonables, aigua, línia fèrria al costat, proximitat a Vic, bones comunicacions i facilitat de conreu. El ministeri la va acceptar.

L'ajuntament de Gurb havia contribuït al projecte d'estació agropecuària amb quatre-centes pessetes, considerant que *“beneficiaría en gran manera los intereses agrícolas y pecuarios de este país y en especial los de este municipio por ser en esencia agrícola y ganadero”*. Les obres de condicionament van començar ben aviat, a finals de 1925. Es bastiren diversos edificis nous i espaiosos a ponent de la masia, a l'entorn d'un ampli pati central, mentre es desmantellaven les antigues estructures de l'església i del claustre, del qual es reconstruïren quatre arcs formant una espècie de pèrgola entre el pou i la porta d'entrada. Un mur va tancar tot el recinte. Com era normal a l'època, tot es va fer a força de braços, aplicant-hi un gran esforç físic. Es movien a mà enormes bigues de roure, taulons, material de construcció i pedres molt pesants, algunes de les quals requerien la col·laboració d'una desena d'homes. S'aixecaren les corts dels porcs, ases i vaques; un dipòsit per als carros, una sala de cobriment, una infermeria i un elegant femer, de planta quadrada, amb el sostre culminat per una notable claraboia. L'edifici de la masia fou renovat. Dirigien les obres l'enginyer Catasús, del servei agronòmic de la província, i l'arquitecte municipal de Vic Manuel Gausa. En acabar-se els treballs, l'aspecte que presentava la finca era força imponent, i per descomptat del tot oposat al que havia tingut abans.

Durant els seus escassos vuit anys de funcionament, l'estació agropecuària de l'Esperança es va regir per un patronat integrat per l'enginyer director, un representant de la diputació, un regidor i diversos delegats de les associacions de ramaders. L'enginyer el presidia; el primer fou Luis Orero i l'últim Cándido Egoscozábal. En les tasques de selecció i millora del bestiar que es realitzaven a l'Esperança, també hi tenia intervenció un destacament militar del servei de remunta de l'exèrcit. Un paper manuscrit sense data ens informa que a l'estació agropecuària hi havia dos toros, quatre burros, tres o quatre llavors i dos verros. Un dels burros havia cobert unes cinquanta eugues en un any.

Si la inestabilitat política, que marca la història el primer terç del segle XX , havia afectat el procés d'adquisició de l'estació agropecuària de la comarca tot ajornant-la una quinzena d'anys, ara seria també decisiva a l'hora de precipitar , per contra, el seu ràpid final molt abans d'amortitzar-se la inversió que s'hi havia esmerçat. Construïda durant la dictadura de Primo de Rivera, l'estació fou abandonada pel règim republicà que la va succeir, que tenia altres plans pel sector.

L'any 1934 va ser suprimida, revertint la propietat de la finca a l'ajuntament de Vic. A l'escriptura de cessió es dona una explicació molt esgarriada: "*Que habiendo dejado de figurar en*

los presupuestos vigentes la Estación Experimental Agrícola de Vich, el Ministerio de Agricultura tuvo a bien acordar la suspensión de dicho centro”.

La polèmica de l'abocador

Just havent acabat la Guerra Civil, l'abril de 1939, l'ajuntament de Gurb va decidir deixar els locals del Beato on havia residit fins aleshores, i traslladà les oficines municipals a l'Esperança, a uns estatges de la planta baixa de la masia que estaven desocupats. En aquella època, a la finca hi havia també uns llogaters de l'ajuntament de Vic, i forces militars de la 42ª Divisió, un batalló de muntanya. Gurb havia de pagar un lloguer al consistori de Vic de setanta-cinc pessetes mensuals. Molt aviat, el 1946, Gurb es va interessar per la compra de la finca, ja que Vic se la volia vendre pel seu escàs rendiment. Però les negociacions entre els dos municipis no van anar bé, i l'Esperança –valorada inicialment en 623.894 pessetes- es convertí en focus de discòrdia. Vic va escollir el sistema de subhasta, i les possibilitats de comprar van esdevenir impossibles pels gurbetans.

En aquesta situació, el 1948 la ciutat va demanar poder crear un abocador d'escombraries als terrenys de l'Esperança de la seva propietat, però situats dins el terme municipal de

Gurb, a la falda del Puig de'n Planes. Tècnics municipals vigatans van elaborar un *“Proyecto de vivienda y almacen de desperdicios a construir en el Campo-Estercolero de la Esperanza”*, que tenia la pretensió de millorar la neteja pública de la ciutat portant residus públics i domiciliaris als terrenys de la finca de Gurb, deixant-los a l'aire lliure.

Els tècnics hi veien molts avantatges: economia en el transport per la proximitat a Vic; l'aprofitament d'uns terrenys que reportaven escassa renda a la ciutat, tot estalviant el lloguer d'una altra parcel·la particular; el fet que l'emplaçament escollit era almenys a 200 metres de les vivendes més pròximes, i una situació estratègica de cara a les pudors, ja que el vent predominant de l'oest *“alejara los edores que puedan producir los productos en su descomposicion”* sense topar amb cap habitacle. Es construiria una valla de maons a l'entorn de l'abocador, es recollirien les aigües pluvials cap el torrent pròxim, s'hi faria un rec asfàltic i es desinfectaria cada deu dies. Tot això no va convèncer a l'ajuntament de Gurb, que va denegar la petició a partir d'un pulcre informe del metge Joan Samsó, el qual al·legava que l'abocador contaminaria les aigües de les cases de pagès properes i seria un focus de brutícia, ple d'insectes i d'animals de vida lliure. Però malgrat tot, Vic va començar de portar a l'Esperança *“basuras y barreduras y una serie de porquerías, como son ratas muertas y otros animales”*.

L'ajuntament de Gurb es va enfurismar, i va decidir encara-se de front contra el poderós veí. Fent una defensa aferrissada de l'autonomia municipal, acordà *“que no se puede tolerar, ni aceptar de ninguna manera, una actitud de esta naturaleza”*. Publicà un ultimàtum de quaranta-vuit hores, passades les quals amenaçava d'emprar tots els mitjans contra l'empresa que transportava les deixalles, *“incluso se autoriza al señor alcalde para que haga uso de los agentes dependientes de su autoridad, y pedir si necesario fuera auxilio a la primera autoridad civil de la provincia”*.

Va sorgir una comissió de veïns per donar suport a la protesta – que sense cap mena de dubte podrien denominar ecològica- de l'ajuntament de Gurb, la qual va requerir els serveis de l'advocat Carles Oñós per assessorar-se. El dia que finia l'ultimàtum, el guarda rural de Gurb, armat amb el fusell reglamentari, es va situar a les vuit del matí al ponent de l'Esperança i obligà els carros d'escombraries de Vic a fer mitja volta, per no tornar més. Gurb havia guanyat el primer embat...provisionalment. Però la tibantor amb Vic persistiria, i els vigatans buscarien la manera de prendre's la revenja.

Un primer avís va arribar l'any següent. Pel febrer, la ciutat va fer passes per rendibilitzar la finca provant de llogar-la a la Secció Provincial Femenina de FET de las JONS, oferint-li els

locals deshabitats i “*los locales que dentro del edificio ocupa el Ayuntamiento de Gurb, como casa consistorial, desde el momento en que se logre el desocupo por parte de dicha Corporación Municipal*”. La intenció de fer fora les oficines de Gurb sembla evident. Però les gestions amb la Secció Femenina no quallaren, i ben de pressa, a l'agost de 1949, Vic es va vendre l'esperança a l'associació de les “*Hemandades de Labradores y Ganaderos*” de la comarca, que volien retornar-la al projecte d'estació agropecuària experimental de 1925. Les *Hemandades* van pagar per la finca 433.000 pessetes, un valor per sota del preu en què s'havia taxat vuit anys abans. El resultat fou que les oficines municipals de Gurb haurien de seguir en locals llogats i cada vegada més deteriorats.

La compra de l'Esperança

Van haver de passar una quinzena d'anys després d'aquesta ensopegada perquè Gurb tornés a mostrar interès per l'Esperança. El projecte inicial de les *Hemandades* en comprar-la s'havia diluït sense remei pocs anys més tard, i havien format una comissió liquidadora de la propietat per alienar-la. Mentrestant, les instal·lacions s'anaven espatllant perquè ningú se n'ocupava. El 1955, els locals de les oficines municipals de Gurb s'inundaren cinc vegades a l'estiu, amb més de deu centímetres d'aigua, i es va fer malbé una part de

la documentació. El consistori va demanar als propietaris que pogués traslladar-se al pis de dalt, o bé que s'arrangessin les dependències que utilitzava, *“toda la vez que des de la liberalización, no se ha pintado nunca”*.

Per fi, durant la primera meitat de la dècada de 1960, l'ajuntament de Gurb va decidir-se a comprar la finca on tenia les oficines des de feia un quart de segle. El 1962 va demanar-ne el preu, i el 1964 l'alcalde efectuarà gestions concretes de cara a l'adquisició. A mitjan febrer de 1965 es declarà d'urgència la compra de l'Esperança i es va fer una moció en aquest sentit, per tal d'evitar que anés a subhasta. A finals d'aquest mes, amb celeritat, ja es realitzà tota l'operació després d'escoltar els informes tècnics. El dia 25 es signà la documentació davant notari. El preu va ser de 4,5 milions de pessetes, que es van pagar en dos terminis pel juliol i pel desembre del mateix any.

Per sufragar la compra i fer les reformes necessàries a les instal·lacions, el consistori decidí de vendre's les terres de cultiu- valorades en 4,8 milions de pessetes- mitjançant subhasta, quedant-se només la part edificada. Així podria renovar les oficines municipals, que encara estaven *“en una habitación en los bajos, húmeda, sin ventilación, y con poca luz”*. Però quedava un escull: seguia vigent la clàusula que

obligava a dedicar l'Esperança al foment de la ramaderia de la comarca, una condició que l'ajuntament de Vic havia transmès a les *"Hermandades de Labradores y Ganaderos"*, i aquestes a l'ajuntament de Gurb. La clau la tenia Vic, i la va usar per collar el municipi veí amb qui s'havia enfrontat el 1948.

Ben aviat l'ajuntament vigatà interposà un recurs contra la venda en subhasta de les terres de l'Esperança, que Gurb va desestimar i arxivar. Mentrestant, Vic continuava amb la pretensió d'instal·lar un abocador d'escombraries a Gurb, ara a Cal Gitonet. D'altra banda, el consistori gurbetà es volia treure de sobre l'obligació de destinar l'Esperança a usos agrícoles i ramaders. Tot això fou matèria de negociació entre els dos municipis durant el 1966, i va acabar amb una transacció una mica esbiaixada en benefici de Vic, que va "apretar" tant com va poder.

En efecte, Gurb aconseguí deslliurar-se de la clàusula sobre l'ús agrícola i ramader de la finca, i va poder vendre en subhasta, en petits lots, part de les terres de l'Esperança, però fou a canvi de pagar a Vic, 1,75 milions de pessetes més per les despeses dels tràmits, i –probablement– d'autoritzar l'abocador de Cal Gitonet. Això sí, l'ajuntament de Gurb va obtenir un reforçament considerable de les condicions sanitàries de l'abocador –una altra cosa és que es complissin

després- i poder-hi portar les pròpies deixalles pagant només un cànon d'ús. La subhasta dels terrenys de l'Esperança s'efectuarà l'octubre de 1966, i els compradors hi acudiren en massa.

El bloqueig de la situació de l'Esperança va coincidir amb el moment de fort creixement econòmic de la dècada de 1960. De fet, la finca es convertí en el centre del primer Pla Parcial d'Ordenació Urbana del municipi, encarregat el 1964 a l'arquitecte Manel Anglada Bayés i aprovat l'any 1967. El Pla actuava sobre la zona a ambdós costats de la carretera de Sant Bartomeu, amb cinc-cents metres de fons per cada banda. L'ajuntament havia detectat nombroses peticions referides a aquesta àrea, *“que hace se prevea en breve una fuerte construcción”*. I així va ser. Ja a mitjans del 1969 l'alcalde de Gurb indicava la conveniència de *“rotular las nuevas calles del barrio en formación denominado de La Esperanza”*.

Començava una noca època, i amb ella sorgia la zona urbana i industrial de Gurb, edificades amb força celeritat ben a prop de la seu administrativa de l'ajuntament, ara ja en propietat. L'Esperança, que allotjava les oficines municipals i – com sempre- una família de masovers, ha estat reformada diverses vegades des d'aleshores, per anar adequant els locals als estàndards actuals i a les creixents exigències que

plantejava la seva utilització. Partint d'una situació deteriorada, el 1974 es feren importants obres de remodelació, que han anat continuant periòdicament fins al present. N'ha resultat un conjunt d'edificis vistosos, moderns i funcionals, que han conservat però les traces d'un passat llarg i ple d'aportacions.

L'etern debat sobre l'ús que calia donar a l'Esperança ha de continuar encara en les darreres dècades. S'han previst molts projectes per encabir en les seves instal·lacions, a part de les oficines municipals. Alguns no s'han pogut realitzar, com el museu del pagès o la biblioteca pública; d'altres s'han aconseguit portar a terme amb èxit, com el teatre o el centre cultural i juvenil. El cert és que, després de segles de viure'n relativament al marge, l'Esperança és avui dia, plenament, al servei del poble de Gurb.

Fonts

ARXIU MUNICIPAL DE GURB, Unitats 0002-A, 0003-A(Actas); Caixes 0040, 0080-A, 0132-A, 0401-A, 0408-A, 0420-A.

ARXIU MUNICIPAL DE VIC, Lligall 16-15. "Escriptures: L'Esperança (Gurb), 1925-1949".

ARXIU EPISCOPAL DE VIC, “Documentació de Mn. Gudiol”, vol. VIII, art. Manuscrit titulat L’Esperança. Butlletí Secció Exploracions del Centre Excursionista de Vic, juny 1920.

Canonge Ripoll (opuscle). Antigüedad de la capilla vulgarmente llamada de Ntra. Sra. De la Esperanza, sita en los confines parroquias de Vich y de Gurb como también la del convento de PP. Carmelitas Calzados fundado en ella a principios del siglo XV. 1833. (ACV, Ripoll/30)

E.JUNYENT. El convent del Carme de Vic, dins rev. “Ausa”, vol VI 81968-1971).

E.JUNYENT. La ciutat de Vic i la seva història. Curial, Barcelona, 1976.

S.PONCE (Coord.). Gurb, un poble arrelat a la terra. Ajuntament de Gurb 2002.

“Imatges. Records de la vida a Osona i el Ripolès”, n.26. Edicions del Bon Temps (La Marxa), 14 juny 1991.

A.PLADEVALL. La Mare de Déu de l’esperança de Gurb. Programa de la Festa Major de Gurb, 1977.

FRANCESC DE ROCAFIGUERA. L’estació agropecuària de Vic (L’Esperança) 1924-1934. Programa de la Festa Major de Gurb, 1985.

FRANCESC DE ROCAFIGUERA. Gurb el 1870. Programa de la Festa Major de Gurb, 1987.

Escrit publicat al programa de la Festa Major de Gurb de l’Any 2006 i escrit per Maties Ramisa Verdaguer